

[Helge Adam Møller]

modtage 8.000, 10.000, måske 12.000 uden akut behov – have hjulpet måske 80.000 eller 100.000 i nærområdet, hvor nøden er langt større. Samtidig kunne vi så her i Danmark have modtaget et antal særlig hårdt ramte personer bl.a. fra krigsfangelejrene.

Hvad vil regeringen så gøre? Ja, man vil mødes med FN's højkommisær, man vil drøfte problemerne med Sverige og Norge, man vil gennemføre supplerende undersøgelser. Jo, det er udmærket og godt alt sammen, men det, jeg savner, det, Det Konservative Folkeparti savner, er handlekraft. Indenrigsministeren har jo selv erkendt, at vi ikke hjælper dem, der har mest behov. Jamen så tag dog konsekvenserne her, nu, i dag! Ikke mere nøleri. Indfør et visumkrav, og lad os så anvende vores ressourcer til gavn for de mange, hvor nøden er langt større, og ikke til fordel for de få, som i forvejen er i sikkerhed.

Det burde egentlig have været overflødigt at sige alt dette, for principperne for den indsats, som jeg her gør mig til talsmand for, er jo beskrevet i den handlingsplan og i den redegørelse, vi har fået fra ministeren. Der står jo som punkt 2 i redegørelsen for handlingsplanen, at man vil satse på mere hjælp i nærområderne; det er regeringens hovedmålsætning. Men regeringen lever ikke op til det. Vi anvender i år minimum 5 mia. kr. i offentlige udgifter til flygtninge og indvandrere, men kun nogle få hundrede millioner kroner i nærområder til eks-Jugoslavien. Vi ved, det er tre gange så billigt at bygge lejre i nærområdet, vi ved, det er ca. ti gange så billigt at drive lejrene i nærområdet. Konklusionen må være indlysende: Flyt ressourcer fra Danmark til nærområdet og hjælp ti gange så mange.

Et andet punkt i handlingsplanen hedder, at man skal bruge egne kræfter; det gælder asylansøgerne. Vi er helt enige i, at beboerne i størst muligt omfang skal med i lejres og i centres praktiske arbejde. Ingen problemer dér. Det er dog tankevækkende – og det bør give anledning til nogen overvejelse – at i lejre i Danmark er der ca. 1 ansat pr. 10 flygtninge, og i lejre i eks-Jugoslavien er der 1 ansat pr. 200 flygtninge. Jeg siger ikke, det er det, vi skal nå, men jeg tror altså, vi kan komme endnu længere, hvis vi følger de tankegange, som handlingsplanen også giver udtryk for.

»Færre flytninger« står der i punkt 9 i handlingsplanen. Altså asylansøgerne skal flyttes færre gange fra center til center og helst opholde sig på det samme center, indtil sagen er afgjort. Ganske enig i den betragtning; det må man selvfølgelig tilstræbe. Men samtidig vil jeg gerne understrege, at det selvfølgelig er helt uacceptabelt, når flygtninge, eller asylansøgere, indimellem strejker, når de skal flyttes til et nyt center, ikke vil flytte ind, boykotter det. Dér vil jeg gerne sige til ministeren, at jeg er meget tilfreds med hendes håndfaste optræden i de tilfælde, der har været, og i de udtalelser, der er kommet.

I det hele taget vil jeg gerne sige, at der er et antal punkter i handlingsplanen, som jeg ikke får nævnt, og det er selvfølgelig dem, hvor vi stort set er enige; de punkter, jeg tager op, er specielt dem, hvor vi har nogle andre ideer, tanker og holdninger.

Derfor vender jeg mig til et af disse områder, nemlig punkt 11 i handlingsplanen, som hedder »Kortere sagsbehandlingstid«. Regeringen skriver, at asylsagsbehandlingen skal ske så hurtigt og effektivt som muligt. Retssikkerheden skal tilgodeses, og man er villig til at overveje nye løsninger, som kan medvirke til, at sagsbehandlingen ikke udstrækkes unødigt. Vi er ganske enige. Men det fremgår jo også af redegørelsen, at det, der forlænger sagerne betydeligt, bl.a. er de utrolig mange begæringer om genoptagelser og de mange klager til ombudsmanden. Det er i hvert fald to af de væsentlige ingredienser. Jamen så lad os da gøre noget ved problemerne. Hovedreglen bør efter vores opfattelse være, at der kun er én klagemulighed. Er sagen afgjort i direktoratet, har man mulighed for at klage til Flygtningenævnet, men hvis det igen er et afslag, er klagemulighederne udtømt, og så må hovedreglen være, at ansøgeren forlader Danmark i løbet af nogle få dage.

En anden ting i forbindelse med dette er ombudsmandens rolle. Er det ret og rimeligt, at ombudsmanden kan behandle sager, som er behandlet og afgjort i Flygtningenævnet? Flygtningenævnet er jo et domstolslignende organ. Er det ikke i modstrid med hele ombudsmandsinstitutionen, som den blev fastlagt i 1954? Det mener jeg. Dengang blev det jo klart tilkendegivet, at ombudsmanden ikke skulle kunne kontrollere dommerne, og for-